

DROMEN VAN EEN DIERENHEMEL

'Mijn' eekhoorn is nu al weken een trouwe gast van de vensterbank waarop ik voeder strooi. Wel moet hij, sedert kort, de pindanootjes delen met een nieuwe bezoeker: een Vlaamse gaai, die ik nu voor het eerst in mijn leven, van dichtbij kan zien. Niet dat die prachtige vogel vroeger afwezig was in de tuin. Maar ik kreeg nooit de kans om hem rustig te bekijken. Bij de minste beweging klepperde hij weg terwijl hij nu, amper een meter van mij verwijderd, op zijn gemak en luid pikkend zit te schransen. Zijn lijfje is een schitterende compositie van beige, wit, zwart en een veegje rood, met op zijn vleugels een opvallende lichtblauwe tekening met zwarte streepjes. Door jagers werd (wordt?) hij rotzak genoemd omdat hij, zodra zij met hun wapens opdagen, de aanwezige dierenwereld luid krassend waarschuwt: opgepast, doodsgevaar!

Eigenlijk heet hij gewoon 'gaai'. Maar al in de 18de eeuw kreeg hij in Nederland de Vlaamse nationaliteit toegewezen, omdat hij in grote zwermen uit onze gewesten kwam aangevlogen.

Ik ben geen vogelaar maar zou het gevederd volkje, groot en klein, niet meer kunnen missen. Zowel de mezen en vinken, als het solitaire roodborstje, het merelkoppel dat iedere dag de, in twee helften gesneden, appels leeg pikt, de heggenmussen, duiven, wilde eenden... allemaal blijven ze kleine mirakels waar ik niet genoeg van krijg.

De eekhoorn, natuurlijk ook, en de konijnen, hazen, zelfs een wezel af en toe en vorige week een ree. Het is een liefde die noodgedwongen afstandelijk blijft. Eten geven mag, kijken ook. Maar daar blijft het bij.

Met een huisdier is dat heel anders. Mijn kater Billie is altijd in voor een lange beurt van strelingen en kruipt graag dicht tegen me aan. Weliswaar alleen als het hém belieft. Ik heb niet veel te zeggen.

Moeilijk aan huisdieren is wel dat ze een korter leven zijn beschoren dan mensen. Hun heengaan is een bron van verdriet. Uit het Amerikaans weekblad Time knipte ik eens een column uit over de labrador Chester. Zijn baasje schreef dat die hond naïef en dom maar ongelooflijk lief was. 'Als hij je zag, sprong hij je omver van puur geluk. Hij week niet van je benen, schudde met zijn hele lijf van blijdschap voor elk woord, elke aai die hij kreeg. Zijn bariton geblaf vulde ons huis en ons hart.' Chester stierf onverwacht. Al wie hem gekend had, was ontredderd.

Nadenkend over al dat verdriet en over de vraag of je in een wereld vol menselijk leed, wel mag rouwen om een hond, kwam de baas van Chester tot het besluit dat ontroering om iets moois gewoon diep menselijk is. Zou je dat niet mogen treuren wanneer dat mooie je ontvalt? Ik was blij dat te lezen, voel het ook zo aan.

Kinderen die schreien om hun gestorven viervoeter, klein of groot, vinden wel eens troost in de gedachte dat hun vriendje toch gelukkig is in de dierenhemel.

In onbewaakte momenten droom ik daar ook wel eens van.

T.S.